

HOLLAI KERESZTÉLY

A HALÁL FELÉ...

Milyen szerencsétlen dolog, hogy az ember megszemélyesíti a halált - a kaszás csontvázat -, holott az csak az élet egy pillanata. Ennek talán az az oka, hogy gyakran hosszú szenvedés után jutunk el oda.

Jobb volna, ha így mondanánk: „Mennyei Atyánk felé”. Naponta mondjuk, hogy „jöjjön el a te országod”; abban a nevezetes pillanatban éppen én megyek oda, az Ő Országára felé!

A kérdés az, hogy mire gondolunk akkor, amikor az Ő Országát emlegetjük?

A Mennyei Atyánk Jézus szájával pontosan megadja a receptjét annak, hogy már itt a földön hogyan kezdhetjük el építeni ezt az országot, de a kivitelezését, a megvalósítását tőlünk várja el. Éppen ez jelenti azt, hogy nekünk szabad akaratunk van; ha akarom csinálom, ha nem, akkor nem csinálom.

Mi volna ez? - Önzetlenül adni, segíteni, együtt érezni a másik emberrel. Ezt megtoldom még azzal, hogy nem csak a bajában, fáradt állapotában, hanem az örömben is tiszta szívvel együtt örülni vele. Ezek azok a minőségek, melyek egy állatban nincsenek meg.

Ezek a dolgok már a földi életünkben is jobban vagy kevésbé jól sikerülhetnek, de amikor átlépjük azt a nevezetes küszöböt, akkor belépünk abba az Országba, ahol ez már természetes, mert világosan fogjuk látni minden pillanatban, hogy csakis így élet az élet.

Mondhatom: ez a *teljes megvilágosodás* állapota.

Tehát ez a határátlépés a halál!

A halál az a pillanat, amikor megszabadulunk azoktól a terhektől, körülményektől, melyek akadályozták a teljes megvilágosodást. Én úgy érzem, hogy az a pillanat, amikor részemről a megbocsájtás a másik ember felé tökéletes lesz; már semmiféle görcs sem szorítja a lelkemet. És már a kísértéstől sem félek, az utam végleg kiegyenesedett. Én > én vagyok, tehát nem feloldódom, hanem *kiteljesedem*.

Képzetem: elindul a rakéta, melyet a hordozója emel egy bizonyos magasságba, pályára, majd, amikor hordozó tovább már nem tud segíteni, akkor leválik a rakétáról, s széthullik, míg maga a lényeg röpköd tovább a célja felé.

Az emberi test létre jön, amikor két szeretet találkozik egymással, s amikor megtalálja a maga helyét az anyai méhben; elkezd formálódni, kezd kialakulni a lelke, de

ez a test-és-lélek valami végtelennel is gazdagodik, azzal, ami elválasztja őt az állattól, az **isteni szikra** hordozója lesz. Hordozója lesz a **szellemnek**, ami majd tovább repül a célja felé, amikor majd a hordozó széthullik elemeire.

Tehát elkezd épülni egy szerkezet, aminek formája van, egy szerkezet, ami végtelenül komplikált, s végtelenül egyedi lesz. Ez a *végtelenül komplikáltság* és a *végtelenül egyediség* tükrözi az Alkotóját (alkossunk embert képünkre és hasonlatosságunkra).

Ez a szerkezet egy dologban nem tükrözi az Alkotóját: csak véges ideig működik; a nem-létből jön, bejár egy hosszabb vagy rövidebb pályát, majd lassan előregszik és eljut a nevezetes pillanatig.

Ez a szerkezet mégis nagyon különös, mert az Alkotója arra méltatta, hogy Őbelőle hordozzon **valamit**.

Az ember szelleme nem a teljessége az isteni Szikrának, ő nem az Isten, hanem csak annyi, amennyi a Végtelen lobogásból áthatol, átsugárzik beléje. Ezt az adományt az ember nem tudja önmagába zárni, hanem belőle is sugározni, világítani fog kifelé, amit teljesen nem lehet eltüntetni egyetlen emberből sem!

A kő, a márvány az anyag. Amikor a művész megdolgozza, vési, formázza, akkor lelket lehel beléje. Forma = lélek. Eredmény: „könnyei vannak a dolgoknak” > „sunt lacrimae rerum” – Vergilius: *Aeneis*. Michelangelo: David.

Mi, ma ezt így szoktuk kifejezni: „szinte megszólal”.

De szellemük nincsen, a műalkotás nem él, nem mozog, a zenemű, a vers nem mozog, nem változik, nincsen bűne, lelkiismerete; Dávid nyugodtan áll ott pucéran. (Ezért kísérleteznek a képzőművészek állandóan a „mobil” - lal.)

Az állatnak sincsen lelkiismerete. A műalkotás nem alkot újat, esetleg le lehet másolni.

Csak az ember követhet el bűnt.

Az ember hordozza az isteni-Szikrát, a *szabad-akaratot*. A génjeitől való viszonylagos függetlenséget, de ezt a csodálatos adományt nem elég csak tudomásul venni, elfogadni, hanem állandóan foglalkoznunk kell vele, folyamatosan finomítanunk kell. Ennek a lélek-csiszogatásnak, -gondozásnak következménye a szabadakaratumk minősége.

Az az ember, akiben igen halványan pislog a saját szellemének az ismerete, a bűn jelentőségének a felismerése, az szinte állati szinten él.

Az embernek az a feladata, hogy a Szikrát élesztgesse, kiteljesítse önmagában, hogy amikor az indító rakéta

szétmállik, akkor már ne ingadozzon, hanem egyenesen a célja felé tudjon röpdülni.

Az Isten teremti az embert, azáltal, hogy önmagából belelehel Valamit az anyagba.

Az ember teremti a műalkotást azáltal, hogy formát ad az anyagnak.

Függelék

Az egyház a házasságkötés, egyházirend felvétele után meglehetősen magunkra hagy, s csak az utolsó pillanatban jönne segíteni, de ez a segítség igen sokszor későn érkezik, vagy meg sem érkezik. A hamvazószerdai figyelmeztetést csak egy régi, a nagybőjtöt bevezető formulának érezzük; én nem por vagyok – „pulvis est”!

A heti mise lényegét alig értjük a sok ima és zsoltár töredék halmazában > a jézusi tanítással való foglalkozás, és a hálaadás (eucharisztia) a közösen elfogyasztott vacsora előtt majd a közösségben megjelenő Jézus („ahol ugyanis ketten, hárman összejönnek a nevemben, közöttük vagyok”).

De ilyenkor sem szoktunk előre nézni, a közösség vezetője nem szokott figyelmeztetni bennünket az időre, ami nem csak a múltat jelenti számunkra, hanem a jövőt is.

Nehéz kérdés, mert tulajdonképpen mindig kellene beszélünk az „átlépről”!

Nehéz, mert könnyen kuvikolás lesz belőle. Olyan szeretettel kellene megközelítenünk, mint egy kis emberke megérkezését. Olyan dajkálólal, ringatva, színesen, ahogyan csillog egy mosolygós picike arca. Szeretettel, hálát adva, hisz a búcsúzó ember rengeteg értéket hagy hátra, tele lesz a markunk kinccsel, s ő sem lesz szegényebb, sőt tudnunk kell, hogy éppen akkor válik ő végtelenül gazdaggá!

Szeressük ezt a pillanatot, s bízzunk abban, hogy az ő számára éppen a legjobbkor jött el.

Építsük be ezt a gondolatot az életünkbe, s ne borzongjunk tőle, érezzük, hogy az anyagban való élet vége végtelenül magasztos, s ez a magatartás az átlépő átlépését is nagyon megkönnyíti. Gyönyörű pillanat ez a számára: **találkozik a hibátlan Békével, Tisztasággal, Világossággal, Értelemmel, Szeretettel!**

Pomáz, 2019. március 1.

BARCZA BARNA

A REINKARNÁCIÓRÓL

A Föld nyugati féltekéjén sokan úgy gondolkodnak, hogy a reinkarnáció tudomásulvétele jobbára a keleti emberek gondolkodásába illeszkedő, de semmiképp sem bizonyítható. A keresztények világán belül pedig egyenesen visszatetszőnek tűnik ez a felfogás, hiszen 1500 éven keresztül csupán egyetlen földi életünkről tanultunk, hallottunk. A túlvilágra csak a jutalmazás-büntetés maradt. Ott is két állapot véglegesülten, egy pedig átmeneti jelleggel.

Ha napjainkban azt tapasztaljuk, hogy a kereszténységen belül is sokan és egyre többen fogadják el valóságnak a reinkarnációk sorát, akkor pedig hajlamosak vagyunk ezt olyan szimpátia-kérdésként kezelni: „Elfogadja, mert neki ez szimpatikus” – mondjuk. Ebben burkoltan arra gondolunk, hogy ez egyáltalán nem bizonyítható, még kevésbé szükségszerű. Akik mégis hisznek benne, azokra pedig legyintve azt mondjuk: Az a hobbijuk!

Eszünkbe se jut, hogy ezen fordul, ha nem is az Isten léte, de mindenképpen az Isten szeretet-volta. Már amilyenek Jézus bemutatta Atyánkat. Akik nem hisznek a reinkarnációban, azok nem tudnak választ adni egy sereg olyan kérdésre, amelyek pedig kikezdi Isten szeretet-természetét. Sok Istentől elforduló ember az ilyen megválaszolatlan kérdéseken megbotránkozva lett hitetlenné.

Mik ezek a megbotránkoztató, Istent önkényes személyválogatással illető és szeretetlennek mutató tények?